

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEGE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week	6	franks per jaar.
Twee " " "	5	" " "
Een " " "	4	" " "
Een blad afzonderlijk	15	centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.		
Aankondigingen	15	centiemen per drukregel.
Reclames, vonnissen en andere artikelen voortaan		
of binnen in het blad	1	fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 9 JULI.

De Kamer.

Gelijk wij het in ons vorig nummer melden, heeft de Kamer dinsdag de bespreking van het wetsontwerp d'Oultremont over den persoonlijken soldatendienst begonnen. Deze bespreking is de volgende dagen voortgezet geworden. Verscheidene redenaars hebben zich tot nu toe voor of tegen het wetsontwerp verklaard en het is te voorzien dat het nog eenige dagen zal duren voor eer de Kamer tot de stemming zal kunnen overgaan.

In de bespreking van het ontwerp d'Oultremont over den persoonlijken dienstplicht heeft onze achtbare volksvertegenwoordiger M. Meyers het woord in de Kamer gevoerd.

Ziehier hoe hij zich uitgedrukt heeft:

» Aan het einde zijner redevoering stelde de achtbare voorgaande spreker een vraag: wie toch, riep hij uit, verzet zich tegen mijn voorstel? 't Zullen de werklieden niet zijn noch de kleine burgerij, noch de geestelijken. En het achtbaar lid voerde er bij: 't zijn de ikzuchtigen alleen, degenen die verbindingsen hebben aangeaan tegenover hunne kiezers.

» Dat is de kwestie niet! Ze is niet zoo klein-geestig! Overigens, ik zie niet dat de kleine burgerij zooveel voor het ontwerp van den achtbaren volksvertegenwoordiger overheeft als hij wel denkt. Van den anderen kant denk ik met den heer Woeste dat de aristocratie dit wetsontwerp gaarne moet zien.

» In 1885 stelde de toenmalige Regering vast dat de persoonlijke dienstplicht alle burgers d'winst om de wapens te dragen of, in elk geval, de afschaffing der plaatsvervangende medebrengt.

» Welnu, het wetsontwerp bevat die twee soorten krijgsdienst: de persoonlijke dienstplicht in vredes tijd en de gedwongen dienst in oorlogstijd, uitgenomen voor hen die ontslagen, uitgesteld of uitgesloten zijn geworden.

» 't Is eenne hoogst gewichtige verandering in de zeden van ons land.

» Dus geene plaatsvervangende meer, zoo min in vredes- als in oorlogstijd!

» Ik zeg dat die nieuwheid in België onwelkom zou zijn bij 't volk.

» Ik verzoek u te gelooven dat, zoo ik niet bezield ware door mijn overtuiging, ik niet aldus zou spreken, al ware 't zelfs tegen de meening mijner kiezers!

» Ik zal tegen het ontwerp stemmen, in zijn beginsel en in zijn geheel.

» Vroeger kwamen er ons vele denkbeelden uit Frankrijk over; wij hadden ongelijk dien invloed te ondergaan. De Nederlanders hebben zich daar kunnen aan onttrekken en hun eigen volksraad behouden.

» Sedert 1871 komen onze begrippen over krijgskunde uit Duitschland; 't is als 't ware eenne oogenverbinding, veroorzaakt door de groote ooverwinningen die de Duitische legers ten deele vielen.

» Voor 1870, zooals 't merkwaardig verslag van den achtbaren heer Woeste doet uitschijnen, zou niemand er aan gedacht hebben den persoonlijken dienst in ons land voor te stellen. Waarom zouden wij ons thans moeten schoeien op Duitschen leest?

» Ik begrijp dat groote staatsieden ten hooft den persoonlijken dienstplicht hebben ingevoerd en dat anderen, ten einde onverzorgelijke rampen te herstellen, hun hand tot aanzienlijke opofferingen van denzelfden aard hebben bewogen; doch België heeft zulke verhevene bedoelingen niet, noch het heeft geene weerzaak te nemen.

» Wij dienen slechts onze grenzen te verdedigen indien ze ooit bedreigd worden!

» Dezelfde vrees had zich voorgedaan in 1870. Was ons leger toen niet op de hoogte zijner zending? Het Staatsblad en al de nieuwsbladen van

den tijd prezen toen ons leger dat op de veiligheid onzer grenzen zoo dapper had gewaakt.

» Duitschland telde jaarlijks 50,000 landverhuizers die zich aan den krijgsdienst trachten te onttrekken.

» Den 6^{en} November 1870 werd een menigte benoemingen in de Leopoldsdorpe gedaan. Onder anderen, werd de wachmeester Tirant, die heden officier der gendarmerie is, gedeoreerd om zich gansch alleen, met de nationale-driekleur in de hand, tegenover een vreemd legerkorps geplaatst te hebben ten einde de grens te verdedigen.

» Ik denk dat indien er een nieuwe oorlog uitbrak, geene enkele der oorlogvoerende partijen er belang zou bij hebben onze onzijdigheid te schenden. Maar wat zouden de 150,000 man van den achtbaren heer d'Oultremont wel doen, indien de twee oorlogvoerende partijen over onze grens trokken? Zouden zij meer doen dan onze 150,000 man.

» Ik heb 't vertrouwen dat het leger, goed nagevoerd, beschikende over voldoende vestingen, de onseparbaarheid onzes grondgebieds zal weten te verdedigen. Aan hen die ons zeggen: ziet Frankrijk, antwoord ik met het voorbeeld van Nederland! Het is gereedheid te verdedigen tegen alwie zijne onafhankelijkheid zou willen schenden, ofschoon 't Nederlandsch leger ten hoogste voldoende is om de sterkten te verdedigen, zooals de Nederlandsche correspondent der *Meuse* onlangs derd uitschijnen. Deze vraagt een herinrichting der burgerwacht; zij ziet dat hij zich met weinig vergoegt, en hij bepaalt zich bij de hoop dat men eens in Nederland den persoonlijken dienst zal aannemen. De brieven schrijver is, men ik, een officier, en hij drukt slechts eenen eenvoudigen wensch uit: hij eischt niets!

» Stellig is 't dat Nederland thans slechts 50000 man heeft en zich hoegenaamd niet bekommert om den persoonlijken dienst. Nederland is evenwel geen onzijdig land en is meer blootgesteld dan wij. 't Is een voorzichtige wijze; volgen wij zijn voorbeeld en laten wij ons niet medesteelen... vooral niet door woorden!

» Ik heb al de onlangs verschenen schriften over krijgskunde gelezen: een nummer, dat eenen zeer vaderlandsheiden en toon aanslaat, heeft mij vooral getroffen: de schrijver verzekert er in dat de Duitische en Fransche legers beter worden aangevoerd dan het onze.

» Nochtans merkt de heer Woeste terecht op dat de Fransche legers van Napoleon I, die — zooals het gebeurde met zoovele andere — uit aangevoeren soldaten waren gevormd, groote dingen hebben verricht!

» Ik denk dat een leger van 150,000 man voor België voldoende is, gezien de tractaten die ons volksbestaan waarborgen. De achtbare heer Thonissen heeft onlangs een merkwaardig redevoering gehouden over het internationaal recht. Maar La Fontaine kende de theorie der macht even goed als de heer Bluntschli wiens gevoelen door den heer Thonissen werd ingeroepen. Ik ken insgelijks die andere spreuk van Napoleon III:

» Onzijdigheid is een zeer goede zaak in vredes-tijd.

» Maar, zoo 't gezegd ware is, 't is evenmin ernstig als het andere: men mag het plaatsen naast het beruchte: » Naar Berlyn! » het welk de gevolgen had die men kent.

» Men heeft ook gezegd — en met name Kolonel Koetschu — dat zij aldus hebben uitgezocht — dat 't de onzijdigheid een papieren schuld is. » Doch dit gezegde was niet gericht tot België, maar wel tot de radikalen waarvan de Duitschers in den regel niet houden.

» Hoe is 't mogelijk dat België, onlangs hunne onzijdigheid konden betwijfelen? Vroeger bewoortte men ze: thans geeft men er nauwelijks acht op! Als dit de leersels zijn der voorstanders van den persoonlijken dienst, dan verwerpt ik ze, die woorden en die bedreigingen slechts beschouwend als scherts zonder belang! 't Is

men mij zoude kunnen herkennen. — Marceau droeg het te vergeefs haar op, want zij nam slechts een kunstigewerkte roode roos van hem aan.

De kerken waren gesloten; het huwelijk werd daarom op het naalms voltrokken. Bij het uitgaan van de deur, toen de plechtigheid was afgehoopen, wachtten eenige zessoldaten de jonge gewijden op. De rang van Marceau verschildte hem dit oerbewijs; een dezer mannen, wiens voorkeuren hem bekend toetschen, had twee bloemtuikers; hij gaf er eenen van aan de jonge vrouw; vervolgens Blanche naderende, die hem strak in het aangezicht zag, bood hij den anderen aan.

— Tingus, waar is mijn vader? zegde Blanche verberkende.

— Te St-Florent, hernam de soldaat. Neem dezen tuiker aan, er is een brief in verborgen. Lexie de koning en de goede zaak!

Blanche wilde hem tegenhouden, hem spreken, hem ondervragen, doch hij was verdwenen. Marceau herkende den gids en bewonderde tegen wil en dank de stoutmoedigheid en de schranderheid van dezen heer.

Te huis gekomen, doorlas zij den brief met angstvalligheid. De Vendeers werden op alle punten geslagen; eenne geheele bevolking week naar lantons 's lands, vluchtende voor brand en hongersnood. Het overige gedeelte behelsde de bevengste dankbaarheid voor Marceau, want de markies had alles vernomen door de waakzaamheid van Tingus; Blanche was treurig, daar deze brief haar al de verschikkingen van den oorlog weder voor den geest haalde; zij leunde sterker dan gewoonlijk op den arm van Marceau, zij sprak verwonderlijk tot hem en hare stem klonk al zachter en zachter; want naar mate de droefheid immer is vergeet men zich des te gemakkelijker.

» Men heeft gezegd en herhaald dat de jury een plicht, een heiliging is. Maar de leden der jury noemen haer een lastigen plicht. De burgerwachten spreken niet anders. (*Gerucht, links*). Zeker! Uitgezonderd degenen die soldaat van beroep zijn, spreekt iedereen zoo.

» En men verzeekt zich niet: ik beweer een even goed patriot te zijn als zij die over den persoonlijken dienstplicht in hoogdravende woorden spreken! (*Zeer wel! rechts*).

Men is gezworene, burgerwacht of soldaat omdat men dat moet zijn; doch 't is eenne belasting, zooals men terecht heeft gezegd!...

De heer THONISSEN, minister van binnenlandsche zaken en openbaar onderwijs. — Sommige burgerwachten zijn zeer gebleet aan hunne bedieningen.

De heer MEYERS. — Zekertlijk, dat geef ik toe.

De heer CORBENS. — 't Is voor velen zelfs een zeer winstgevend beroep!

De heer MEYERS. — Er zijn ongetwijfeld zeer lieverige burgerwachten. De heer Guillery, bij voorbeeld, die onlangs een wetsprekende redevoering tot den koning richtte bij de overhandiging van 't vaandel door de 'ouden's geschonken aan de artillerie der Brusselsche burgerwacht, de heer Guillery, zeg ik, was een uitnoodigd lid der burgerwacht, maar hij was vrijwillig! Wat de blauwen betreft, het meermalen zouden mijs letters verlangen dan ontseiden te worden. (*Tegenspraak, links*).

» De waarheid is dat voor 't meermalen de Terwijl Marceau zich nog op het raadhuis bevond, was er iemand, die, zoo als hij zegde, hem mededeelingen van het grootste belang te doen had, in eenne kamer binnengegaten, om hem aldaar te kunnen opwachten. Toen de generaal ten laatste weder binnen trad, had hij het hoofd naar Blanche, die vertrouwelijk aan zijnen arm hing, gewend en merkte daarvoor den vachtelenden niet terstond op; eensklaps echter gevoelde hij dat Blanche over haar gansche lichaam heelde, hij liet het hoofd op; Delmar stond voor hem.

De volksvertegenwoordiger trad langzaam nader zijne bliken op Blanche gevestigd houdende, terwijl zijn mond zich tot een grinnend lachen vertrok. Marceau, wien het zweel van het voorhoofd druppelde, zag hem naderen, met hetzelfde gevoel als Bon Juan den sleemten gast.

— Burgerzegg, gij hebt eenen broeder? — Blanche stamdele en was op het punt zich in de armen van Marceau te werpen; Delmar verdrogde.

— Wanneer mijn geborgen en awe gelijkenis mij niet bedrogen, dan hebben wij te samen te Chollet ontheten. Hoe komt het, dat ik hem sedert niet meer in de gedeelerten van het republikaansche leger heb gezien?

Blanche gevoelde dat hare krachten haar begaven; het doordringend oog van Delmar volgde het toenemen later verwarving en zij zonde onder die blik bezweken zijn, indien hij denzelfden niet van haar afgericht had, om zich tot Marceau te richten.

Nu was het de heert van Delmar om te stibleren. De jonge generaal hield met zijne rechterhand het geveest van zijnen degen ontkoude en trak de vingers kraampachting te samen. Het geveest van den volksvertegenwoordiger hernam terstond dezelfde natuurlijke uitdrukking weder; hij scheen geheel

onvaderandsch aldus den toestand te minachten waarin wij verkeeren. (*Rechts: zeer wel!*)

» Ik ben getroffen geworden door zekere woorden die de achtbare heer Guillery onlangs in deze Kamer uitsprak. Als er iets ontzuwen is, ontmoedigds, verfoeliks is, dan is het volgens mij niet het verslag van den heer Woeste.

» 't Is niet aldus dat men ons zal kunnen overtuigen van de noodzakelijkheid van den persoonlijken dienst!

» Ik heb vertrouwen in onze onzijdigheid en in ons leger. Heeft zeker dagblad niet beweerd dat wij over 400,000 man zoudenvoeten beschikken? Laat ons een bestendig leger bezitten, aangezien de andere landen het hebben; maar willen dat het gansche volk gewapend zij, waarlijk dat gaat te verre!

» 't Gewapend volk, maar dat is barbaarsch! Welken vooruitgang zouden wij dan gedaan hebben sedert de 17de eeuw, sedert de Germanen en de Galliers?

» Wanneer ik de dwaasheden lees die ons uit Frankrijk komen over de *Revanche* en de *Ligue des patriotes*, dan vraag ik mij af of dit nu die beschaving is waar men zoo trotsch op is?

» De gewapende natie! Na 19de eeuw christendom, in eenne eeuw die de vredescongressen heeft uitgevonden en de doodstraf verstoort, ziet men 4,500,000 man onder de wapens, zooal in Duitschland als in Frankrijk.

» Ik vraag het nog eens, is dat beschaving? (*Zeer wel! rechts*).

» En hoeveel milliards worden ieder jaar niet verteerd om die strijdkrachten te onderhouden? Is dat nu vooruitgang?

» En moet men zich vervolgers of oververwonden van de overzeesche landen die hunne geldmiddelen aan de weldaden van den vrede besteden, ons op luischoukundig gebied van alle kanten verpletteren? De tegenwoordige krijgsinrichting is een aanzienlijk feit, zal men zeggen; welnu, ik weiger het hoofd te bukken voor een aanzienlijk feit van dien aard. (*Goedkeuring, rechts*).

De memorie van toelichting van den achtbaren heer d'Oultremont beroept zich, ter verdediging van den persoonlijken dienst, op de onlusten van 1886; men zou er kunnen bijvoegen die van 1887. Doch, gedurende die onlusten heeft het leger zijne zending vervuld tot voldoening van alle goede burgers.

» Men zegt dat het leger is samengesteld uit proletariats; dat is niet zoo. Degroote massa onder soldaten zijn handboovers, werklieden; welnu, dat zijn geene arme lieden, maar wel burgers.

» De aristocratie, de hooge burgerij, de kleine burgerij maken insgelijks en vrijwillig deel van het leger.

» De schrijver van het vingschrift getiteld: » een laatste woord over de werving des legers, » doet dit uitschijnen en toont aan dat de hoogere klassen der samenleving meer en meer hunne zinnen naar 't leger zenden.

» Wat komt men ons dan spreken van een leger van proletariats? Heeft het leger overigens in 1886 en 1887 eenige vijandschap jegens onze nationale instellingen laten bliken?

» In zijn verslag maakt generaal Vandersmissen gewag van drie soldaten die groepen hebben; » Lexie de republiek! » Twee der feiten zijn mij bekend want twee der soldaten zijn mijne stadgenooten; 't zijn brave jongens van goeden huize.

» Ziehier hoe de feiten zich hebben voorgedaan: na, voor het vertrek, een laatste glasje gedronken te hebben (*gelach*) waren zij in den trein begimnen te zingen. Een treinwachter hun dat verboden hebbende antwoordden zij met den kreet: » Lexie de republiek! » Welnu, dien kreet hebben zij moeten hoelen met zes maanden gevangenisstraf! (*Uitroepingen!*)

Ik keur dat niet af. In den toenmaligen staat van zaken moest een wij burgerskind zich zoo niet gedragen. Ook toen men zich bij mij heeft

aan geboden om mij te verzoeken eenne strafvermindering te vragen, heb ik het niet gedaan en ik denk dat ik gelijk had. Toch blijft het waar dat de feiten zich niet anders hebben voorgedaan dan ik heb aangevoerd.

De heer WOESTE. — Dat waren overigens geene plaatsvervangers!

De heer SCHVETZEN. — 't Waren miliciens!

De heer WOESTE. — Zal men ook de miliciens moeten afschaffen?

De heer MEYERS. — 't Zijn jongelingen die hun eigen huis bezitten en, zooals men daar even zegde: 't zijn miliciens.

Men spreekt van eenne beweging ten voordele van den persoonlijken dienst. Te Tongeren, de stad van Ambiorix waarvan men daar even sprak, heb ik die beweging niet gewaar geworden.

De heer NOMMIS. — Ambiorix had den persoonlijken dienst!

De heer MEYERS. — Ja, de wilden hadden hem en hebben hem nu nog! (*Rechts zeer wel!*) Zoo Ambiorix van zijn voorstel kon komen, dan zou hij vaststellen dat er voor zekere onzer niets is veranderd! (*Gelach*).

» Tijdens de onlusten in maart 1886, verzeekerden dat Tongeren 't bezokt zou krijgen van de werkstakers en socialistien uit Lunk. Groote opschudding!

» Wij doen in den gemeenteraad het voorstel eenne burgerwacht te richten.

» De vergadering beslist dat er een korps vrijwilligers zal ingericht worden: ik bekom de toelating van den minister, ik loop gauw naar den kleermaker voor de uniformen, en zoodra alles gereed was, weet zij hoeveel vrijwilligers zij aanboden? Geen enkel! (*Algemeen gelach*).

» Ik zeg dit niet om mijne stadgenoten te laken; maar toch is het ontmoedigend. Wat zou het dan wel zijn indien men hun den persoonlijken dienstplicht aanbodt? Zij willen niet eens van de burgerwacht hooren spreken in tijden van beroerten.

De heer THONISSEN, minister van binnenlandsche zaken en openbaar onderwijs. — Zij waren nochtans zeer bang!

De heer MEYERS. — Schrik is een slechte raadgever: men maakt geene wethen met den schrik, maar wel met gezond verstand. (*Zeer wel! rechts*).

Men zal in België het duitisch stelsel niet invoeren, want het is strijdig met onze zeden. (*Goedkeuring rechts*).

» Men heeft gezegd en herhaald dat de jury een plicht, een heiliging is. Maar de leden der jury noemen haer een lastigen plicht. De burgerwachten spreken niet anders. (*Gerucht, links*). Zeker! Uitgezonderd degenen die soldaat van beroep zijn, spreekt iedereen zoo.

» En men verzeekt zich niet: ik beweer een even goed patriot te zijn als zij die over den persoonlijken dienstplicht in hoogdravende woorden spreken! (*Zeer wel! rechts*).

Men is gezworene, burgerwacht of soldaat omdat men dat moet zijn; doch 't is eenne belasting, zooals men terecht heeft gezegd!...

De heer THONISSEN, minister van binnenlandsche zaken en openbaar onderwijs. — Sommige burgerwachten zijn zeer gebleet aan hunne bedieningen.

De heer MEYERS. — Zekertlijk, dat geef ik toe.

De heer CORBENS. — 't Is voor velen zelfs een zeer winstgevend beroep!

De heer MEYERS. — Er zijn ongetwijfeld zeer lieverige burgerwachten. De heer Guillery, bij voorbeeld, die onlangs een wetsprekende redevoering tot den koning richtte bij de overhandiging van 't vaandel door de 'ouden's geschonken aan de artillerie der Brusselsche burgerwacht, de heer Guillery, zeg ik, was een uitnoodigd lid der burgerwacht, maar hij was vrijwillig! Wat de blauwen betreft, het meermalen zouden mijs letters verlangen dan ontseiden te worden. (*Tegenspraak, links*).

» De waarheid is dat voor 't meermalen de Terwijl Marceau zich nog op het raadhuis bevond, was er iemand, die, zoo als hij zegde, hem mededeelingen van het grootste belang te doen had, in eenne kamer binnengegaten, om hem aldaar te kunnen opwachten. Toen de generaal ten laatste weder binnen trad, had hij het hoofd naar Blanche, die vertrouwelijk aan zijnen arm hing, gewend en merkte daarvoor den vachtelenden niet terstond op; eensklaps echter gevoelde hij dat Blanche over haar gansche lichaam heelde, hij liet het hoofd op; Delmar stond voor hem.

De volksvertegenwoordiger trad langzaam nader zijne bliken op Blanche gevestigd houdende, terwijl zijn mond zich tot een grinnend lachen vertrok. Marceau, wien het zweel van het voorhoofd druppelde, zag hem naderen, met hetzelfde gevoel als Bon Juan den sleemten gast.

— Burgerzegg, gij hebt eenen broeder? — Blanche stamdele en was op het punt zich in de armen van Marceau te werpen; Delmar verdrogde.

— Wanneer mijn geborgen en awe gelijkenis mij niet bedrogen, dan hebben wij te samen te Chollet ontheten. Hoe komt het, dat ik hem sedert niet meer in de gedeelerten van het republikaansche leger heb gezien?

Blanche gevoelde dat hare krachten haar begaven; het doordringend oog van Delmar volgde het toenemen later verwarving en zij zonde onder die blik bezweken zijn, indien hij denzelfden niet van haar afgericht had, om zich tot Marceau te richten.

Nu was het de heert van Delmar om te stibleren. De jonge generaal hield met zijne rechterhand het geveest van zijnen degen ontkoude en trak de vingers kraampachting te samen. Het geveest van den volksvertegenwoordiger hernam terstond dezelfde natuurlijke uitdrukking weder; hij scheen geheel

dienst der burgerwacht beschouwd wordt als eenne corvee.

» Welnu, beveel dat alle steden van 4,000 zielen eenne burgerwacht zullen hebben, doch bepaal dat alleen degenen die hunne uitrusting kunnen betalen van de burgerwacht zullen deel uitmaken.

» Indien de gezwoorenen konden vervangen worden, denkt gij dat zij niet gaarne van de vergunning zouden gebruik maken? (*Gelach*).

» Doch, komen wij tot het vraagstuk terug!

» Het leger zou er niets bij winnen indien het in zijne rangen degenen moest opnemen welke de heer d'Oultremont verstandig lieden heet.

» De achtbare heer Beernaert heeft gezegd dat het niet te begrijpen is dat iemand zijn dienst voor geld kan verkoopen; zelfs (twijfelde hij of de overeenkomst van plaatsvervangende in rechte wel eenige waarde had. Dikwijls hebben de rechtbanken deze kwestie opgelost en de overeenkomst voor goed en geldig erkend.

» Wat betreft de verstandige lieden die de persoonlijke dienstplicht zou doen optrekken, ik vraag het, zouden 't goede soldaten zijn, zouden zij zich naar den krijgstucht kunnen plooiën? Ik denk het niet.

» De aanlanger van den persoonlijken dienstplicht kan geen aanlanger zijn van de plaatsvervangende; het eenne sluit het andere uit. Wat mij betreft, ik neem de verwijten, uitgebracht tegen de plaatsvervangers, maar aan onder voordeel van onderzok.

» De achtbare heer Frère-Orban heeft bewezen dat 78 L. li van degenen die zich lieten vervangen behooren tot de kleine burgerij, de ambachtslieden en de arbeiders, en dat slechts het overige behoort tot de hoogere klassen. Als de persoonlijke dienst maar moet toegepast worden op de lediggangren, dan zal ik hem morgen stemmen. Maar indien hij iemand moet doen lijden, dan laat mijn geweten mij niet toe er mij bij aan te sluiten. (*Goedkeuring, rechts*).

» Overigens, wat al uitzonderingen, wat al voorrechten in 't ontwerp van den heer d'Oultremont; onder andere de verloofde en het eenjarig vrijwilligerschap.

De heer WOESTE. — Enkel ten voordele der rijken!

De heer MEYERS. — Zekertlijk! Zal de verloofde niet eenne bron van gunsten en willekeur van wege de Regering zijn? En zullen de werkende klassen er niet het slachtoffer van worden ten voordele der heertjes alleen, die verstandige lieden waarvan de heer d'Oultremont heeft gesproken?

» Gelukkig behoort tot deze wereld niet; ongelukkig is de wet der samenleving; wij worden allen geboren in eenen staat van ongelijkheid!

» Onder de voorstanders van den persoonlijken dienstplicht zijn er die aan de geestelijkheid de voorrechten verleenen waarop zij recht heeft. Zij die dat niet aannemen zijn vrijwillig blind. Wat is er in Frankrijk d'ernaangaande onlangs gebeurd?

» De Kamer van afgevaardigden heeft al die voorrechten afgeschafte.

» La Gazette van Brussel, verklaarde dezeggen dagen dat het eerste plicht eenne liberale Regering zou zijn de geestelijke voorrechten, welke men thansschen zou stemmen als verzachting van den persoonlijken dienstplicht, af te schaffen!

» Ik heb altijd hooren zeggen dat wanneer men eenmaal bevocht, men niet voorzichtigheid handelt. Wanneer ik dan ook dagbladen, die er roem op dragen vaderlandsheiden te zijn, de bevolking zie kreenken en de afschaffing van eenoude voorrechten te rischen, dan vraag ik mij al hoe men bevoeren kan dat de openbare denkwijze den persoonlijken dienstplicht vraagt.

» Zij die aldus spreken zijn wellicht onvoorzichtig, maar men moet ook de anderen, de voorzichtigen, wantrouwen.

» Al hadde ik geene andere reden dan die bedreiging der liberale dagbladen, 't zou mij

vergeten te hebben hetgeen hij zoo even gezegd had. En Marceau bij den arm nemende, voerde hij hem in eenen alomdierlijk gedeelte van de kamer, onderhield hem eenigen tijd over den tegenwoordigen toestand der Vende en zegde hem, dat hij te Nantes gekomen was om zich met Carrier te verstaan over de nieuwe middelen van gestrengheid, welke er tegen de opvoeringen moesten genomen worden. Hij berichtte hem, dat generaal Dumay naar Paris was teruggevoerd; en hem welhaer verlatende, ging hij den stoel voorbij waarop Blanche was negevalen en waar zij nog altijd bleek en gevoelloos lag uitgestrekt, en grinnachte grinnend.

Twee uren daarna ontving Marceau order, om onmiddellijk naar het leger te vertrekken en er het bevel over zijne brigade weder op zich te nemen.

Dit plotselink en onvoorzien bevel verwonderde hem; hij moede darin eenigen samenhang te vinden met het voorval van eenig tijds geleden, want zijn verblijf was niet dan in voortien dagen ten einde. Hij spoelde zich naar Delmar om eenige opheldering te vragen; doch hij was terstond in deze hopenkomst met Carrier vertrokken.

Er bleef niets over dan te gehoorzamen; want slechts te antzelen, was zich in een zekere verdoelstorten. De generals waren in die tijden aan de vertegenwoordigers des volks, die door de nationale vergadering afgevoerd werden, onderworpen; en had men aan hunne onwetendheid menig ongeluk te wijten, men was ook menigen zegenpraal verschuldigd aan den bestendigen maar weinigen keus, welke aan de generals door hen werd overgelaten, namelijk van te overwinnen of hun hoofd op het schavot te verliezen.

EENE HERINNERING
UIT DEN
VENDEESCHEN OORLOG
BLANCHE DE BEAULIEU.
(VERVOLG.)

Blanche kwam welder terug. Zij was met de kleederen der beide zusters onthangen; zij had het kleed van de een, eenen slier van de andere meeren aandoen.

Toen Blanche weder binnentrad, ging de jonge generaal naar eenige schreden te gemoet, en bleef verwarder staan. Hij had onder hare varige kleeding nauwelijks die hemelsche schoonheid en menigvuldige bevalligheden opgemerkt, welke zij in hare vrouwenkleederen ten toon spreide.

Marceau wilde haar eenige vleiende woorden zeggen, doch hij kon geen enkel woord uitbrengen; Blanche glimachte en reikte hem hare hand, want zij was overtuigd dat zij zoo schoon was voorgelopen als zij zulks gewenscht had.

Dien zelfden avond kwam ook de jonge verloofde der zuster van Marceau, en daar alle liefde en zinnigheids zelfzuchtig is, van de eigenliefde af tot de liefde der moeder voor hare kinderen er, zoo